

p o e z i e

Anamnesis

Înalt Prea Sfinția Sa Pimen
Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților
botezat de bizarul meu bunic Vasile
cobora din mașina arhiepiscopala
care îl ducea de la Suceava
la Râmnicul Sărat și mergea
pe jos aproape 9 kilometri
peste dealuri la Herești

unde se născuse într-o casă albă

nu mai era de mult tânăr
avea peste șaptezeci de ani
dar numai astfel
putea redeveni copil

nu am înțeles niciodată
cine cu cine se întâlnea acolo
IPS Pimen cu pruncul Vasile
sau copilul Vasile
cu Înalt Prea Sfinția Sa

27 ianuarie

Aseară pe terasă
exista o stare de indecizie
un fel de stupoare
a viitorului Anselmus
de care îmi era lehamite
vorba domnului Di Grandi
de care ți-am mai vorbit
și care a murit ieri
ce naiba o mai fi
și cu garofițele astea sălbatice
le-am cultivat 70 de ani
și tocmai acum
le-a apucat anorexia

28 ianuarie

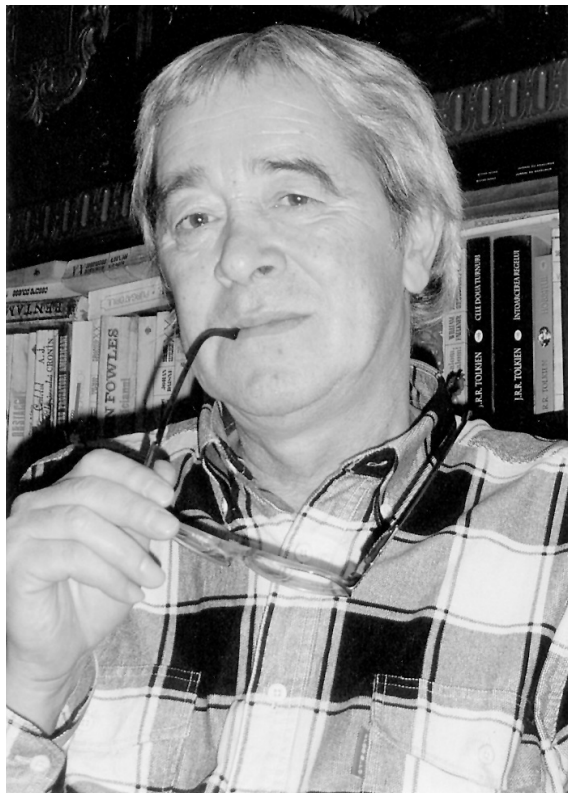
Câteodată mi-au plăcut
amneziile seara
erau acolo dulci ascunzișuri
naivități veninuri
pe care nu le știa nimeni
doar eu și mierla de tufiș

în umbra verde
a copilăriei.

1 februarie

În poezie ești întotdeauna
singur îmi spunea betiana
astăzi la ora șapte de fapt
niște cuvinte visate
spre dimineață
și cu cât ești mai singur
cu atât este mai bine
știam lucrul acesta
de multă vreme Anselmus
numai așa solidaritatea umană
se naște din adâncurile
ei cele mai naive
inocente și lipsite de orice scop

ca trandafirii târzii
de la abatia Sacre-Coeur

Ștefan Ioanid

JURNALUL UNUI AMNEZIC

7 februarie

Iarăși dimineața
pe lângă lacuri
o emoție continuă
intensă fragilă

de care mi-era teamă

ca o cunoaștere perfectă
ca o moarte perfectă

eram legat de ea
printr-un fel de recunoștință
mă gândeam la Albert
dar și la tine Anselmus

este atât de firesc
să mori uneori
pentru a fi cu adevărat viu

Anamnesis

În Kronstadt grija
față de cei apropiați
dar și față de cei
foarte îndepărtați
era mereu vie
de aceea în fiecare an
pe 1 noiembrie
cimitirul municipal
era plin de lumini

nimeni nu știa
de unde veneau

12 februarie

Dimineață m-am întâlnit
cu Laurențiu mi-a spus
că m-a visat noaptea trecută
că scriam o poezie

am fost mohorât toată ziua

dacă în visul lui Laurențiu
tocmai scriam poezia perfectă
poezia pe care mereu am visat-o

17 februarie

Ghiociei primiți azi
de la Raluca
abia culeși din grădina
mireasma lor pudică
și sălbatică în același timp
o senzație cunoscută
a unei umanități
fericită cândva
străină acum
și totuși aproape

25 mai

Astăzi chiar era foarte târziu
mi-am adus aminte de conceptele
acelea din copilărie

cădeau atât de ușoare

trebuia să fii foarte devreme
pe lângă apele rare
ca să le vezi

6 iunie

probabil că felul acesta de jurnal
pe care îl scriu se datorează
în mare parte și magistrului
meu de caligrafie Harald
Meschendorfer din Kronstadt
care m-a obligat să scriu
de o mie de ori un cuvânt
pe care de câte ori îl scriam
și era tot mai frumos
și-l uram tot mai mult
cu atât îl înțelegeam mai puțin
până nu l-am mai înțeles de loc

devenise Nimicul
Absența Pură
mireasma nimănui

24 iunie

Cu toate că sunt
atât de bolnav și obosit
îmi place realul Anselmus

ce naiba o fi în el ?

probabil ceva care vine
din lumile în care
nu vom fi niciodată ■